

Hatuntekijä

Puu on kaartunut pääksi, hiottu ajatuksettomaksi
sileä puinen kallo vailla katsetta

säätöruuvi kallonpohjassa

kuinka monta senttiä tai kuutiota on avaruutesi mitta ja
tila, jossa muistot, havainnot, unet

parveilevat ja pitävät kokouksiaan, sopua ja eripuraa
mittanauhan määräämän ympyrän sisällä

jos hattu on liian iso, siihen hukkuu
jos pieni, kuristuu

tasapäisyys ei päde hatuntekijän valtakunnassa
jokainen saakoon mittansa mukaan

Mittanauhani on punottu huojuvasta heinästä, kuolleen korenon
siipihauraudesta, viiden kuoriaisen kitini-ihosta
yksinäisten talvi-iltojen painosta lapaluiden välissä
vuoristoratakiljahduksista, murentuneen vuoren hiekasta

olen punonut sitä vuosia, tarkistanut millin milliksi, sentin sentiksi
olen lisännyt kestävyyttä ripustamalla siihen ensin rakkautta, sitten vihaa
sitten surua ja lopulta puhdasta kaipuuta

olen kirjonut nauhaan salaisia lauseita, joita olen löytänyt merenrannoilta
juna-asemien kakofonisista sinfonioista, pohjakosketuksesta ja kohoamisen
tunteesta, ad astra, excelsior, Salen pihalta roskiksen vierestä ja metsästä, joka
kiertyy pienen järven ympärille kuin käärme tai kädet

sinä olet mittaamaton, tule luokseni, tuo pääsi hopeavadilla

Hatuntekijä istuu linja-autossa
takapenkiltä näkee parhaiten kallonmuodot
tuolle sopisi helmihattu
tuolle jotain vihreää
okraa
umbraa
pellavaa
pinkkejä palloja
hänelle avaruudenmustaa ja lippa röyhkeästi vinoon, pari niittiä ja nahkaa
tuo tarvitsisi tötteröhatun ja juhlat, jätskiä paidanpielukseen ja liian isot rumat
kumisaappaat jalkaan, lätäköitä ja kuranroisketta, niin, iloa, iloa se on

hänelle pieni violetti lierihattu, siihen pari tuoretta neilikkaa
heille yhteinen telttahattu, jonka alle mahtuisi suutelemaan maanantai-iltaisain
tuolle lapselle hattu lampaanvillasta, hattu, joka keräisi surun pois katseesta
hattu, joka veisi niitylle poimimaan auringonlänntejä, olet hippa, ota kiinni
etpä saa mua kiinni, sainpas

kaikki jäävät pois päätepysäkillä, sitä ennen voisi vähän elää.

Minulla on kuusi neulaa taskussa ja hopealankaa
kuulla on tänään pyöreä pää
pipo ja tupsu täydelle
sirpille vartian kartiohattu
puolikkaalle lippalakki
pimeä puoli vailla päähinettä
aivan niin kuin minä

mikä minulle sopisi
pääni on huokuva, mikään ei pysy
kuljen kallellani, en jaksa kantaa
ylvästä ryhtiä, johon hattu sopisi

vaadinko liikaa, jos tekisinkin pesän
kääntäisin hatun nurin ja istuisin sisään
– lepäisin

minulla on kuusi neulaa taskussa ja hopealankaa
kehräsin sen täysikuun aikaan sydämeni ympärille
kyllä sillä jotain voi tehdä, pieniä huolellisia ompeleita
hahmotelmaa hatusta, joka sopii kalteville ihmisille

Kerään mustikoista värin
Kerään silmäsi iiriksen
Kerään jäisen lammen syvyyden
Kerään sinisen muoviroskarepaleen
Kerään sanat ocean, asuuri, ultramariini, indigo, syaani, akvamariini,
smaragdi, illankajon ruoste, elokuun kastanja, hullu karmosiini, Bordeaux
lasiin, kyllä tämä tästä
kaarnaa, matojen reitit sisäpinnalla, ajan hieroglyfi
pienet jalat, kymmenen varvasta, ensimmäinen askel
haron turhuuden seasta näkyjen loimilangat
pystytän kangaspuut, kudon tiheäpikselisen kuvan

Euroopassa on sota
luhistuvien rakennusten kalmatorsot
kuin jälkikuva silmäluomessa
vastarinta kuolee vankileirillä

mustikka, mustikan väri, mustikan muoto
illankajon ruoste, ocean, indigo, askel, askel, askel
on tehtävä hattu jonka alla ajatukset ovat hiljaa
sininen, smaragdi, karmosiini, nakerrettu aika, sota, pelko, perkele

Hei, olen täällä hattulaatikossa
kyvyssä ja pieni
pistin neulalla reiän laatikkoon
aurinko valottaa kaupungin
camera obscura

ohilentävien naakkojen ääni
on lankaa, sitoudun kiinni
kuvaan
miten
voi
olla
toisin
samaistumatta
vallitsevaan

silhuettini on osa piirtymää
ihminen ilman päähinettä
vapaat ohuet hiukset
hipovat kaupungin korkeinta kohtaa
taivasta jonka rakennan
ilman käsiä tai kolikkoa
nurinniskoin saturnaalinen todellisuuteni
rakastan vähän juuri nyt, se on paljon se

On oltava liikettä että jotain näkyy ja tapahtuu, sanoi hän, kohotti hattuaan ja katosi. Minä olin solminut hattuun pieniä jääkiteitä ja sytytyslankaa, taisin unohtaa nuppineuloja lierin alle ja puolihuolimattoman sauman retkottamaan. Hutiloitu hattu, kuinka saatoinkaan

rakastaminen on kovin vaikeaa, sanoin ja katselin

miten en nähnyt enää mitään paitsi

tyhjyyden ja mahdollisuuden

kerätä korret kekkoon, tarttua härkää sarvista, puhdistaa pöytä

aloittaa alusta, abc kissa kävelee tikapuita pitkin

Taivaaseen on kolmen millimetrin matka
se on lähin mitta jonka voi nähdä
vähemmän on liian lähellä
enemmän jo etäällä
minä haistan taivaan, se asuu nenäni päässä
minne tahansa kallistunkin

oh, heaven is a place on earth, baby

K-Marketissa kolme karjalanpiirakkaa eurolla
pakataan ne paperipussiin
siihen voi puhalttaa
hyperventiloidaan oikein porukalla
ja pistetään sitten pussi päähän

kato, miten hieno, ite tein tän hatun ja ite tein tän paperitaivaan.

Kun olin pieni satoi aina vettä
istuun kyykyssä keltaisen lierihatun alla ja lauloin
sateelle lauluja
mummo sovitti kankaita puisen pään päälle
pisti nuppineulalla sormeen ja kuoli

minä sain sen puisen pään ja pieniä muistoja
yritän tehdä parhaani sillä mitä on

sade sade pilven suru
sade sade suuhun sataa
sade sade sanoiksi muuttuu
sade sade pilven suru
ruohon nauru
kanin piilo
sada sade pois sada suru pois

Hengitän elohopeaa kohti huopaa
kaikella hulluudellani höyrytän hatun hienoksi
määritelmien mukaan jotka laadin
lautakunnan suosituksien vastaisesti.

Taivas on sininen kaartuu

suoja kuin kupu tai rakkaus

tai illuusio, vaikutelma jostakin, harha

miten hassuja me olemme, kiinnitä lieriin pieni kukka

jos et pidä kukista kiinnitä luu tai pehmeää villaa, levysoittimen rahina juuri
ennen laulun alkua, kiinnitä kuu, ensilumi, iho, ota askel, askel, askel
kiinnitä tunne tuulesta, vapaus, rauha, kaikki ne kliseet, joita häpesit, ota
pieniä valkoisia kaneja hattuun asumaan ja lisää kuva mustasta ponista
kiinnitä kyyneleet ja poskille nouseva puna, huohotus, lentävä nauru ja pullo
keskiolutta, solmi hyvällä solmulla lieriin valtamerilaiva ja keidas
autiomaan keskeltä, puno villiruususeppele ja pyydystä hattusi ylle
takertumattomat ajatukset, siinä ne lepattaa, anna lepattaa

kokoa ryhtisi ennen päätepysäkkiä. Kanna hattusi kaupunkiin, jonka
rakensit ilman käsiä ja kolikkoa, kaupunkiin, joka heijastuu iiriksen ohi
kallosi kaareen.

Päätepysäkillä: heitä hattusi ilmaan.